

læggelsen af et Lovforslag i den angivne Retning, har det dels som Flertal og dels som Mindretal, besluttet at stille de efterstaaende Ændringsforslag.

Da Udvalget, som ovenfor anført, ikke betragter Sammenbragningen af Bestemmelserne i Lov af 19de Februar 1861 og Lov af 1ste April 1887 som en Fordel, og da de Ændringer, som det vil foreslaa, alene angaa Paragrafer i den førstnævnte Lov, foreslaar Flertallet (Fr. Danneberg, Samsøe, Jusling, Harald Hansen, Rahser, Møgen og Rosenørn), at Lovens Titel forandres til „Lov om Forandring i Lov af 19de Februar 1861 om en Omordning af de kommunale Skatter i Kjøbenhavn“; at i den nævnte Lovs § 16, hvis sidste Punktum lyder saaledes: „Indkomstskatten kan ikke sættes højere end til 3 pCt. af den samlede Skatteindtægt“ forandres „3 pCt.“ til „5 pCt.“; at det sidste Punktum i samme Lovs § 17, der paahyder, at Fortegnelsen over Skattehderne med Angivelse af deres Bolig m. m. skal trykkes, og kan af hver enkelt Skattehder forlanges udleveret mod en fastsat Lav Betaling, efter at det fornødne herom i den til officiel Bekendtgørelse autoriserede Avis er bekendtgjort, bortfalder, og at disse Forandringer træde i Kraft første Gang ved Ansættelse til Skat i Skatteaaret 1891—92.

Et Mindretal (Det. Hansen) kan lige saa lidt som Flertallet indse, at der vindes noget ved en Modifikation som den, der indeholdes i det foreliggende Lovforslag.

Udvalgets Forhandlinger have til Overflod bekræftet, at en Revision, der skulde indskrænke sig til Skatteforholdene i en enkelt Kommune, vilde være temmelig betydningløs, fordi man ved enhver Reform af Betydning uundgaaelig kommer ind enten paa mellemkommunale Forhold eller paa Forhold, som maa ordnes paa en nogenlunde ensartet Maade i samtlige Landets Kommuner. Mindretallet maa derfor fraraade at forsøge en Revision særskilt af de Kjøben-

havnste Skatteforhold og opfordrer ligesom Flertallet Indenrigsministeren til, saa snart ske kan, at fremsætte Lovforslag til Ordning af de mellemkommunale Forhold, til kommunal Beskatning af Aktieselskaber og næringsdrivende juridiske Personer, til Genensførelse af Ensartethed i Grundsætningerne for den kommunale Beskatning for hele Landets Vedkommende m. v.

Kjøbenhavns Magistrat har gentagne Gange med Styrke fremhævet, at den ved Loven af 19de Februar 1861 § 16 satte Grænse (3 pCt.) for Indkomstskattens Størrelse kun bør forandres i Forbindelse med en Revision af de Regler, hvorefter denne Skat udskrives. Mindretallet anser ganske vist ikke disse Regler for at stemme med forsvarlige og retfærdige Skatteprincipper, og endnu mindre fyldestgøres — efter Mindretallets Opfattelse — Retfærdighedens Fordringer ved de for de kommunale Valg i Kjøbenhavn bestaaende Lovbestemmelser, hvorved ikke alene en stor Mængde Borgere, som yde direkte Skat til Kommunen, ere fuldstændig udelukkede fra Valgret, men som tillige medføre, at selv store Mindretal forblive uden nogen som helst Repræsentation i det kommunale Raad. Der haves saaledes ikke den æstetiske og opnaelige Sikkerhed for, at Styrelsen af Kjøbenhavns kommunale Sager og navnlig Raadigheden over Kommunens Indtægter udøves i Overensstemmelse med Borgernes Tarv og Interesser, og de fremførte ganske enestaaende Forhold indeholde tilstrækkelig Begrundelse af den ligeledes enestaaende Begrænsning af denne Kommunes Styrelses Raadighed i Henseende til Paaligning af Indkomstskat. Der har ikke hidtil viist sig nogen Tilbøjelighed hos samtlige Lovgivningsmagtens Faktorer til at raade Bod paa de fremhævede Misforhold i Henseende til Kjøbenhavns kommunale Repræsentation.

Ikke desmindre staar det dog klart for Mindretallet, at det ikke kan forsvares at blive staaende ved den hidtidige Begrænsning i Henseende til Indkomstskattens Stør-